

TICHU – NEJVYŠŠÍ ZÁVISLOST

Programovací partner: GK 44

Fyziologie: mozková kúra

Rodina života a smrti (GK 3, 20, 23, 24, 27, 42)

Aminokyselina: leucin

STÍN 24 NÁVYKOVOST

VELKÁ GENETICKÁ PORUCHA

Stín 24, pokud jej správně pochopíme, nám může prozradit mnohé o mechanismu stínového chování a důvodech, proč se nám nedaří vyřešit stále se opakující problémy. Tento stín poskytuje zaměstnání armádě psychiatrů a psychologů i zakázky reklamním agenturám. Člověk je k návykovosti přímo naprogramován a hlavním viníkem je naše mysl. Tvrdí se, že člověk využívá jen velmi malou kapacitu svého mozku, ale každý neurolog vám řekne, že to není pravda. Při běžných každodenních činnostech využíváme téměř celý svůj mozek. Otázkou není, jak velkou část mozku používáme, ale jak efektivně. Lidský mozek je dosud zcela neprobádanou oblastí lidského vědomí.

To, jakým způsobem mozek využíváme, závisí na našich genetických dispozicích. Někteří lidé myslí logicky a jiní laterálně. Pro ilustraci si přirovnáme mozkové okruhy ke klávesám klavíru, kterých je 88. Mohli bychom předpokládat, že klavírní klávesy nabízejí téměř nekonečný potenciál pro tvorbu hudby a melodie. Jenže v případě našeho mozku si vybíráme jen některé melodie, které se nám líbí, a přehráváme je stále dokola. Většina lidí nemyslí svým vlastním způsobem, ale jen přebrali naučené způsoby myšlení od svých rodičů a svého okolí a používají je po celý život. Každý z nás samozřejmě používá svůj mozek neustále, ale je velmi vzácné, že si někdo najde zcela nový styl myšlení. Synaptické spoje v mozku se častým užíváním promění v dobře vyšlapané pěšinky a stín Návykovosti má za úkol je udržovat a posilovat.

Kolektivní vědomí lidstva je stále ovládáno pradáváním strachem a těmi aspekty našeho mozku, které zajišťují naše přežití. Tento základní strach je obrovskou silou, jež prostupuje chemické procesy v našem těle. Stín 24 vytváří nízkofrekvenční rytmus, který nedovoluje našemu myšlení opustit zónu bezpečí, existující na mentální, emoční a fyzické rovině. Ve svém vnějším životě chodíme jen po známých a bezpečných cestách, odrážejících vychozené cestičky v našem mozku. Tak vzniká jev zvaný návykové chování. Hovoříme-li zde o návykovosti, nemáme na mysli nějakou specifickou psychickou poruchu, ale veškeré zákonitosti určující lidské chování, které nás natolik omezují, že si nejsme své závislosti vůbec vědomi. Ve skutečnosti všechny způsoby myšlení jsou návykové. Ať už jsme závislí na své levé nebo na své pravé mozkové hemisféře, pořád je to závislost. Jediná věc, která dokáže náš navyklý způsob myšlení zrušit, je ticho – skutečné ticho. Ticho rodí vyšší frekvence daru Invence – umění myslet a jednat svým vlastním originálním způsobem.

Každý návykový cyklus obsahuje přirozené *mezery* či pauzy. My lidé tyto mezery zažíváme ve svém vědomí. Mohou nastat kdykoli a přímo nás konfrontují s naším utrpením. V takových okamžicích zpravidla zakoušíme intenzivní pocit prázdnoty, který je nám velmi nepříjemný. Naši obvyklou reakcí je, že se těmto mezerám ve vědomí snažíme uniknout, a to buď tím, že se nějak otupíme, nebo se zaměstnáme nějakou činností. Stín Návykovosti způsobuje, že se lidé nedokážou změnit. Všechny naše snahy většinou skončí jen změnou vnějších okolností, nikoli našich vnitřních návyků. Stačí se podívat na to, jak se kdo projevuje ve vnějším světě, abychom poznali, zda žije ve stavu závislosti, či ve vyšším stavu Invence. Pokud je člověk ovlivněn stínovým stavem, jeho strach jej nikdy nenechá na pokoji. Může udělat ve svém vnějším životě kosmetické změny, ale stejně nevytvoří nic pronikavě originálního. Podobný vzorec se projevuje i v jeho vztazích, kde opakuje stále stejný scénář, aniž by věděl proč. I když vymění jeden vztah za druhý, který

slibuje, že bude zcela odlišný, objeví se v něm opět stejná dynamika, která je odrazem jeho vnitřního neurologického vzorce, jemuž nedokáže uniknout.

Abychom pochopili kořeny tohoto hlubokého lidského utrpení, je potřeba porozumět mechanismu stínu Návykovosti. Jeden ze vstupů do tohoto tajemství nám nabízí učení *Corpus Christi* vysvětlené v GK 22. Týká se sedmi těl, jež jsou jakýmsi vrstvami lidského těla. Pro pochopení mechanismu našeho utrpení je potřeba podívat se na tři těla s největší hustotou a jejich vzájemný vztah. Jedná se o fyzické, astrální a mentální tělo. Příčina lidského utrpení je vetkána do naší DNA ve fyzickém těle, jež má ze všech těl největší hustotu. Je jím prvotní posvátné zranění společné celému lidstvu a jeho jediným účelem je aktivovat nakonec naše probuzení.

O něco jemnější ve smyslu vibrací je tělo astrální. Z něj pochází všechny lidské touhy – sexualita, emoce, přání a pocity. Zatímco potřeby fyzického těla, např. jídlo nebo teplo, jsou nezbytné pro naše přežití, astrální tělo pociťuje touhy, jejichž naplnění pro naše bezprostřední přežití nezbytné není. Naším primárním zraněním je to, co vnímáme jako oddělení od jednoty, a astrální tělo reaguje na tento pocit touhami. Všechny naše touhy mají kořen v touze jediné a tou je uniknout utrpení způsobenému primárním zraněním a vrátit se do čistého stavu jednoty. Kdybychom se na tuto touhu byli schopni podívat do dostatečné hloubky, aniž bychom na ni reagovali, rozplynula by se, což je vlastně hlavním účelem meditace.

Další aspekt příběhu našeho utrpení najdeme v mentálním těle – v myslí. Naše mysl reaguje na touhy astrálního těla a snaží se vymyslet způsob, jak utrpení ukončit. Závislost vzniká v interakci mezi těmito třemi těly. Naše mysl vytváří kolem tužeb astrálního těla obrazy, příběhy a projekce, jež nás vedou k návykovému chování, které nám má ulevit od našeho utrpení. Jelikož mysl funguje na principu linearity, tedy vnímání času, stále hledá naději na štěstí v budoucnosti, místo aby přijala skutečnou situaci v přítomném okamžiku. Tuto strategii myslí uniknout utrpení a hledat štěstí v budoucnosti přijala za svou celá lidská civilizace. Jejím zdrojem i příjemcem jsou stínové frekvence, proto je tak obtížné vystoupit v každodenním životě z tohoto začarovaného kruhu stínového vědomí.

Konec našeho utrpení nemůže přinést nic z vnějšího světa, protože utrpení má své kořeny hluboko v naší DNA. Jedinou možností je ponořit se do zdroje svého utrpení a pohlédnout do tváře té části naší myslí, která nás činí závislými. Programovacím partnerem GK 24 je GK 44 a jeho stín zvaný Zasahování, jenž je v pozadí všech nefunkčních vztahů, které se dnes na celé planetě staly normou. Dysfunkce ve vztazích je vedlejším produktem poruchy genetického operačního systému lidstva a je posilována stínem Návykovosti. Návykovost je neustálé opakování a přehrávání stejného vzorce bez jakékoliv pauzy. To se odehrává na úrovni synapsí * v lidském mozku každého člověka. Jako myši běhající v kole stále dokola opakujeme stejný scénář, aniž bychom si uvědomovali, co činíme.

Otázka zní: Jak se dostat z tohoto začarovaného kruhu závislosti a jak odstranit virus z hlavního řídicího programu a resetovat jej? Plná odpověď se nachází v daru 24, ale stručně ji lze shrnout tak, že stačí pouhé uvědomění našich navykých vzorců, aby začalo docházet k posunům programování stínu 24. Naše ochota setkat se se vzorci své myslí vytváří nezbytnou pauzu mezi myšlenkovými vzorci a umožňuje mentálnímu tělu, aby se odpoutalo od astrálního těla. Když k tomu dojde, mysl poprvé přestane vyživovat astrální tělo a jeho touhy, což nám dovolí jít ještě hlouběji ke zdroji našeho utrpení. Když astrálnímu tělu odepřeme vnější stimulaci, začne se očišťovat a my vstoupíme na posvátnou půdu ryzí touhy – touhy vrátit se ke svému pravému zdroji.

REPRESIVNÍ PODOBA STÍNU 24 – ZAMRZNUTÍ

Když se potlačená podoba setká s mezerou ve svém vědomí, strach z ní způsobí zamrznutí. To se může projevat různými způsoby – fyzicky jako náhlá naprostá ztráta energie, emočně jako deprese, mentálně jako velmi zúžené vnímání reality. Klíčem ke všem závislostem je naše reakce na mezery ve fungování našeho vědomí. Nebezpečí závislosti spočívá v tom, že aniž bychom si to uvědomovali, v těchto drahocenných momentech vytváříme svůj osud. Na frekvenci stínu si prostě nedovolíme vnímat prázdnotu, která předchází posunu ve vědomí. Represivní povaha uhýbá před tím, aby ten prázdňavý stav ticha cítila. Kdybychom dokázali přijímat takové chvíle, aniž bychom se zalekli nebo reagovali aktivně, vyklíčilo by v nás něco velmi úžasného.

REAKTIVNÍ PODOBA STÍNU 24 – ÚZKOST

Stejně jako potlačená povaha, tak i reaktivní vychází ze strachu prožít okamžik prázdnoty. Pociť prázdnoty přichází na člověka v různých chvílích života. Mezery, které se před námi otevírají, nám mohou nahánět panický strach. Když na tento moment reagujeme aktivně, jednáme tak z místa strachu a úzkosti. Aby člověk unikl pocitu, že padá do nekonečné prázdnoty, snaží se vyvinout nějakou aktivitu, jenže ta zastře kouzlo, které by v nás mohlo nastat. V podstatě existují dva druhy závislých – ti, kteří se snaží znečitlivět a otupit (represivní podoba), a ti, kteří se chtějí nabudit (reaktivní podoba). Typickými představiteli reaktivní podoby jsou workoholici nebo gambleři, zatímco represivní podobu reprezentují alkoholici. Jsou to vesměs lidé, kteří se jakýmkoli aktivním způsobem snaží přehlušit svoji úzkost, pocházející z toho, že unikají před mocnými a naprosto přirozenými chemickými procesy ve svém nitru.

DAR 24 INVENCE

SPOČINUTÍ V PAUZE

Nízké frekvence GK 24 popisují, jak je člověk polapen do návykových vzorců chování, jejichž pravou povahou je tyto vzorce skrývat. Tyto závislosti mohou navíc doslova zmutovat v různé další návykové vzorce, když člověk narazí na mezeru mezi opakujícími se nervovými drahami. Tyto mezery se spontánně objevují každému z nás a mohou trvat vteřinu nebo týden, a třeba i déle. Mohou naprosto změnit podobu našeho života. Pokud se jim beze zbytku nepoddáme, mohou náš život zcela destabilizovat. To, jak na ně reagujeme, určuje, zda se stanou mosty k vyšší úrovni vědomí, nebo zda prostě jen upadneme zpět do důvěrně známých vzorců chování a myšlení. V případě daru 24 je mezera ve vědomí plně přijata, a tak může odhalit své kouzlo. Lidé s tímto darem si buď včas uvědomí, že se chtějí mezere vyhnout, nebo se těmto momentům plně otevrou. Ať tak či onak, neschovávají se před strachem, který těmto pauzám předchází, takže zjistí, že mezery ve vědomí nejsou ničím nebezpečným.

Co se tedy děje v pauze, když se jí člověk poddá? Odpověď je, že vůbec nic. Takový okamžik je branou k našemu génioví. A génius mnohem více znamená laterální myšlení – je to schopnost udělat kvantový skok. V daru 24 se například skrývá rozdíl mezi velmi dobrým tenisovým hráčem a hráčem mimořádným. Mimořádný hráč nepoužívá zažitá postupy, které by jeho protivník odhadl a mohl na ně zareagovat. Jeho údery v nevyzpytatelných okamžicích jsou naprosto neočekávané. To je dar Invence, přinášející na svět nové věci. Dar 24 je rodištěm originality, plný překvapení pro sebe i pro ostatní.

Mozek se dá zhruba rozdělit na šedou a bílou hmotu. Šedá hmota zpracovává informace a bílá hmota je přenáší. Dar 24 v sobě zahrnuje tajemný proces, který se odehrává v hlubinách šedé hmoty. Tento dar působí jako nervový spouštěč, jenž v těchto oblastech mozku dává zrod originálnímu myšlení. Výstižným popisem toho, jak tento dar působí, je proces přemýšlení. Když nad něčím přemítáme, nejprve cestujeme po důvěrně známých nervových drahách kolem daného předmětu přemítání, až narazíme na některou z oněch magických mezer. V té chvíli jako bychom přeřadili na jiný nervový stupeň a najednou se v mozku otevře nová, výkonnější synaptická síť. Náhle vidíme věci v naprosto odlišném světle než předtím.

Paradoxem je, že když náš mozek začne fungovat efektivněji, využíváme z něj menší část než předtím. Pokud zjednodušíme množství neuronových drah, myšlenky a nápady se stanou jasnějšími a čistějšími. Dochází tedy ke kurióznímu jevu – čím menší část mozku používáme, tím jsme inteligentnější! Jedním z nejlepších způsobů zkoumání mezer je kontemplace. Kontemplovat nad mystérií života a smrti, nad povahou změny a lidského utrpení může vést k náhlým vyšším stavům vědomí. Kontemplovat znamená odevzdat se tomuto velkému tajemství, dokud se náhle a nečekaně neodhalí samo formou hlubokého vhledu.

Předat tyto vhledy svému okolí je záležitostí genového klíče 23, který je stejně jako GK 24 součástí skupiny genů nazvané *Rodina života a smrti*. Tato skupina genů má za úkol přivést lidskou bytost do formy a zase ven. Symbolem tohoto procesu je kolo života. Představuje mechanické procesy, jež spojují kroužení všech souhvězdí a galaxií s rotací atomických struktur hluboko v našem těle. Mezery mezi cykly jsou

nesmírně důležité – přestávky mezi životy, pomlky mezi slovy, ticho mezi tóny. Právě v těchto mezerách se dějí kouzla a proměny. U lidí vyvolává tento kodon evoluční kvantové skoky ve vědomí.

Dar 24 je samotným srdcem lidského kreativního procesu. Tajemství daru 24 je jedním z tajemství kreativity. Je to vlastně akustické pole, v němž dochází k pozvednutí frekvence našich vibrací. Pokaždé když narazíme na některou z těch magických mezer, máme příležitost buď se posunout ve svých frekvencích o oktávu výše, nebo zůstat polapeni ve stejné smyčce. Závislost lze použít kreativně k pozvednutí našich frekvencí. Invence je kreativní závislost. Sklon lidské mysli myslet v kruhu zde prostě zažívá spontánní vzestup frekvence. Návykovost myslí v kruzích, kdežto Invence ve spirálách. Všechny velké vhledy, které posunuly lidskou evoluci kupředu, od umění až po vědu, přišly přes most daru 24. Po tomto mostu může přejít jen ten, kdo má odvahu se setkat se svou nevědomostí. Na začátku přichází jako naše ochota přiznat si, že nevíme a že možná nebudeme nikdy vědět. Tato vnitřní poctivost vytváří prostředí pro to, aby mohla přijít invence, třebaže vůbec netušíme, kdy se objeví. Většinou se zjevuje ve chvíli, kdy odpočíváme a jsme ve stavu vnější manifestace mezery – při sezení v tichu, ve spánku, při snění, nebo jednoduše když nic neděláme.

SIDDHI 24 TICHŮ

VYSTOUPENÍ Z KOLA

Siddhi 24 je velmi těžké popsat. Jak lze slovy popsat Ticho? Je to prostě nemožné. Je však možné podívat se na projevy tohoto siddhi a zasadit je do určitého kontextu. Doposud jsme se zabývali povahou Návykovosti a tím, jak mohou být její vibrace zvýšeny a proměněny v kreativní Invenci. Vysvětlili jsme si, jak mozek vytváří návykové vzorce a jak se tyto vzorce mohou proměnit na nové, výkonnější a originálnější. Na úrovni siddhi musíme oblast mysli opustit zcela. Ticho je přirozeným stavem na pozadí lidského vědomí a může nastat, jen pokud myšlení zcela ustane.

Odnepaměti lidé hledali způsoby a techniky, jak zastavit svou mysl. Existují techniky, které dokážou myšlení zamaskovat, ale toto přechodné ztišení mysli zdaleka není čistým tichem siddhi 24. Ticho siddhi 24 je ticho, které se na nás snese, přestože v nás bylo po celou dobu přítomno. Je výsledkem kvantového posunu vědomí. Právě ticho nastává, když se mechanismus řídicí naše vědomí přesune z hlavy do břicha. Nelze říci, že ticho je něco, co člověk zažívá, protože ticho způsobuje paradox, že zde už neexistuje ten, kdo by mohl něco zažívat. Ticho je popřením všeho, protože subjekt i objekt splynou v jedno. Takovému kvantovému posunu vědomí musí předcházet jisté mutace ve fyzickém těle. Náš hormonální systém musí začít vylučovat chemické látky, které zastaví proces obvyklého akustického myšlení. A pak už nemyslíme, nýbrž *žijeme myslí nás*. Tento jev nelze popsat slovy. Na úrovni siddhi už neexistuje myšlení, je zde vědění i nevědění současně. Nevědění je stav, když vědomí odpočívá, a vědění nastává, když se vědomí zapojí do nějaké komunikace s vnějším světem. Oba dva výrazy vlastně označují tentýž stav.

Když mysl přestane myslet, ustává taktéž všechno návykové chování. Je odstraněna i naše poslední závislost – přesvědčení, že jsme odděleni od zdroje. Ticho v tomto smyslu nemusí nutně znamenat fyzické akustické ticho. Ticho tohoto siddhi je vnitřní stav trvajícím neustále. Víme, že přirozené *mezery* ve fungování vědomí mohou transformovat závislost na úroveň daru. Ve stavu siddhi se tato mezera nekonečně prodlužuje. Naše individuální vědomí je vnímáno jako závoj, který zahaluje pravou povahu těchto mezer, jež jsou ve skutečnosti okny k čirému nekonečnému vědomí. Čiré vědomí je ticho nebo prázdnota. Je to stav, který bývá prezentován jako dočasný stav před vznikem světa. Pouze naše pravé vnitřní ticho může ukončit naši *májá*, iluzi oddělenosti. Právě toto ticho, které se nachází mezi našimi myšlenkami a na jejich pozadí, se snaží navodit všechny systémy meditací.

Siddhi 24 skrývá i další překvapení. Staří Číňané dali v I-ťingu hexagramu 24 název *Návrat*, jenž má mnoho rovin a interpretací. Už jsme si všimli, že tento genový klíč má sklony k neustálému cyklickému opakování. Je to, jako bychom sledovali filmovou cívku stále přehrávající tutéž sérii záběrů. Pak, na úrovni daru, se připojí další filmový pás a přehrává se nový cyklus. Kruhový pohyb života se vrací k mezeře ticha – k onomu magickému místu, kde dochází k evoluci a proměně. Je to ticho tvořící pomlky mezi slovy života či prostor mezi atomy – ona nepostižitelná *temná hmota* moderní fyziky. Na poli lidského osudu

existovaly od nepaměti snahy vysvětlit tento vracející se kruhový pohyb na metafyzické rovině, což dalo vznik mnohým velkým duchovním učením, z nichž nejdéle vydržela učení o karmě a o reinkarnaci.

Pro toto siddhi má zvláštní důležitost učení o reinkarnaci. Od pradávna existují teorie předpokládající, že lidská duše má svůj širší osud; vtěluje se do světa hmoty, prožije zde svůj karmický cyklus a pak se vtěluje stále znovu, dokud zcela netranscenduje formu. Jako by lidské bytosti trpěly nějakou závislostí na světě formy, a dokud tuto závislost nepřekonají, nemůže se lidstvo osvobodit. Podle této nauky je duše osvícená a vrací se do oceánu bytí či k Bohu teprve až zde na samém konci, kdy jsou zpřetrhány všechny vazby s hmotným světem. Je snadné prohlédnout, že podobné doktríny se rodí ze způsobu, jakým lidská mysl vykládá život z pohledu GK 24. V naší moderní době se této původně východní myšlenky reinkarnace zmocnil západní svět a zařadil ji mezi hlavní dogmata hnutí *new age*. Reinkarnaci prezentuje jako *fakt* většina známých současných mistrů a guruů. Podrobněji se o tom zmiňuje GK 22. Jak však dosvědčuje siddhi 24, reinkarnace je prostě jen přetlumočením daleko prostší pravdy a – přinejmenším z pohledu tohoto siddhi – ničím víc než iluzí.

Většinu lidí se představa reinkarnace líbí, protože jim dává pocit, že něco z nich tu přetrvá i po smrti. Dává jim to pocit kontinuity a spravedlnosti. Z pohledu siddhi 24 je však reinkarnace jen dalším lidským konceptem zrozeným z jazyka, jakým hovoří *májá*. Toto téma blíže osvětluje siddhi 44, programovací partner siddhi 24. Obě siddhi redukuje lidský příběh na nejjednodušší a nejjednodušší možnou podobu, ve které je na lidskou bytost zcela chladně nahlíženo jako na jednoduchý genetický nástroj, jehož prostřednictvím si vědomí hraje svou kosmickou hru. Když jeden kousek hmoty zanikne, tak je zkrátka pryč, ale sehrál důležitou roli při psaní úžasného vesmírného scénáře. A příběh pokračuje dál i bez zaniklého kousku.

Skutečnost je taková, že to, co se zdánlivě stále znovu vrací do světa formy, tento svět vůbec neopustilo. Těla se rodí a umírají a s nimi umírají i jejich individuální vědomí, ale vesmírné vědomí v pozadí neumírá. Je tiché, nesmrtelné, nedefinovatelné a všudypřítomné. Takže pokud si vzpomínáme na nějaký minulý či dokonce budoucí život, prostě jen načítáme informace ze své *fraktální* linie. Je součástí naší krve, avšak smrt těla nepřezívá žádný aspekt *já*, pouze ticho vědomí. Jak tedy může existovat něco jiného než ticho, když skutečné ticho vylučuje existenci individuálního vědomí? Koncept reinkarnace tedy přece jen obsahuje relativní pravdu, jež vrcholí osvícením. Přesto je celý tento pokus o ztotožnění s kontinuitou individuálního vědomí pravdou stojící na velmi vratkých základech. To jediné, co se neustále reinkarnuje, je ticho.

V GK 22 si můžeme přečíst vše o reinkarnaci: o postupném osvícení různých jemnohmotných těl inkarnujících se do formy, o průchodu stavy bardo mezi životy. Popisuje se zde také kauzální tělo, jemná vrstva naší bytosti, která přežívá smrt, aby přenesla esenci naší evoluce do dalšího života. V jistém bodě tohoto procesu je však i kauzální tělo viděno jako iluze, a když se rozpustí, nastává osvícení. V tomto bodě, kdy najdeme mezery ve velkém kole a trvale vystoupíme z velkého dramatu, reinkarnace končí. Všechny ty nádherné popisy jsou ve skutečnosti jen součástí scénáře našeho vesmírného dramatu a jejich pravým účelem je pomáhat naší mysli, aby se uklidnila a získala pocit logické kontinuity. Zůstáváme si však vědomi onoho velkého paradoxu, který nás zasáhne na úrovni siddhi. Všechny tyto popisy jsou v podstatě jen nástroje uvnitř velké iluze *májá*, jež nám mohou, ale také nemusí pomoci, abychom se dokázali uvnitř *májá* dostatečně uvolnit. Klíčem je vždy uvolnění, protože jen v uvolněném stavu můžeme najít ony kouzelné mezery a zakoušet pravdu přímo – ne v mysli, ale ve svém nejniternějším bytí.

Uvnitř odvíjejícího se příběhu genových klíčů je GK 24 je spouštěčem zkušenosti osvícení. V určitém bodě evoluce každé genetické a karmické fraktální linie přichází na svět jistý kousek genetické výbavy, který představuje vyvrcholení této linie, a když naplno rozkvetne, přinese konec celému mytickému aspektu lidského příběhu. A jak se bude rodit stále více a více těchto lidí, začneme se zvolna blížit ke konci celkového příběhu lidstva. Až budou odvyprávěny všechny lidské příběhy, zbude jen ticho, které tu bylo neustále, v oněch magických mezerách mezi atomy, tóny, slovy a životy všech lidí.

* Synapse je spojení dvou neuronů (nebo smyslové buňky a neuronu), sloužící k předávání vzruchů z jednoho nervového vlákna na druhé. Neurony se v synapsích přímo nedotýkají, je mezi nimi mezera (synaptická štěrbin) o šířce asi 20nm. Synapse se trvale a velmi rychle proměňují, při učení vznikají nové synapse během zlomků vteřin.

